

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **obec Hrádek**, se sídlem Hrádek u Sušice 78, zastoupena Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2019, č. j. 25382/19/5000-10480-712244 a č. j. 25384/19/5000-10480-712244, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 6. 2020, č. j. 30 Af 10/2019-134,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „finanční úřad“) vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně do státního fondu ve výši 253.974 Kč, a to rozhodnutím ze dne 19. 10. 2018, č. j. 1852919/18/2300-31471-402485 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí

A“). Současně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 3.205.939 Kč, a to rozhodnutím ze dne 19. 10. 2018, č. j. 1849530/18/2300-31471-402485 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí B“). Odvody byly žalobkyni stanoveny, neboť neuzavřela smlouvu o dílo do 15 dnů od uplynutí lhůty pro podání námitek a neodeslala do 48 dnů od uzavření smlouvy o dílo oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění. Tímto jednáním žalobkyně porušila zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), a současně také podmínky Smlouvy č. 08018911 o poskytnutí podpory ze dne 14. 10. 2011, ve znění Dodatku ke Smlouvě č. 08018911 ze dne 23. 5. 2013 a Dodatku č. 1 ke Smlouvě č. 08018911 ze dne 6. 1. 2017 (dále jen „Smlouva“), uzavřené mezi žalobkyní a Stáním fondem životního prostředí. Žalobkyně konkrétně porušila část III. oddíl 6 bod C písm. a) Smlouvy. Dále finanční úřad zjistil, že žalobkyně podala se zpožděním celkem 7 průběžných monitorovacích zpráv, čímž porušila část III. oddíl 6 bod B písm. f) Smlouvy a také oddíl B bod 2 písm. f) podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20. 9. 2011, č. j. 115D112000125/2, ve znění rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 29. 11. 2016, které vydalo Ministerstvo životního prostředí, jehož nedílnou součástí je rovněž Příloha č. 1 Podmínky poskytnutí dotace (dále jen „podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace“). V případě prvoinstančního rozhodnutí A žalovaný svým rozhodnutím snížil částku odvodu na 195.192 Kč a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. V případě prvoinstančního rozhodnutí B žalovaný odvolání zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten z důvodu hospodárnosti spojil žaloby ke společnému projednání a napadeným rozsudkem je zamítl. Uvedl, že žalobkyně polemizovala s napadenými rozhodnutími a soudu předesílala úvahy nad tím, jak má být hodnocena závažnost zjištěných porušení rozpočtové kázně, aby výsledkem řízení bylo spravedlivé rozhodnutí. Tyto úvahy však soud pro svou nízkou míru konkrétnosti nepovažoval za žalobní bod.

[3] Dále krajský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS., podle něhož se při hodnocení závažnosti porušení dotačních podmínek musí vycházet z klasifikace jednotlivých porušení v dotačních podmínkách. Teprve následně lze ve fázi uložení sankce přihlídnout k zásadě proporcionality. Žalobkyně tvrdila, že přesvědčení správních orgánů o tom, že neinformovala Státní fond životního prostředí o jednání hodnotící komise nejméně 10 dnů předem, se nezakládá na pravdě. Krajský soud uvedl, že tato argumentace směřující výlučně proti prvostupňovému rozhodnutí A se míjí s jeho obsahem. Správní orgány totiž uvedly, že mají tuto podmínku za splněnou. Taktéž neuzavření smlouvy do 15 dnů od uplynutí lhůty pro podání námitek správní orgány hodnotily správně. Termín pro podání námitek proti výběru vítězně nabídky uplynul 27. 5. 2010 a smlouva o dílo s vítězným uchazečem byla uzavřena dne 18. 6. 2010, tedy sedm dnů po uplynutí 15denní lhůty. Krajský soud v této souvislosti nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že nemohla svolat zastupitelstvo dříve, a splnění této podmínky tak bylo nemožné. Podle krajského soudu není jednání zastupitelstev obcí vázáno na konkrétní termíny a podle § 92 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“) se zastupitelstvo schází dle potřeby. Žalobkyně tak mohla zastupitelstvo svolat dříve. Krajský soud také nepřítakal tvrzení, že zpoždění v délce 7 dnů je formálním porušením, neboť jde o jednoznačné porušení § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách.

pokračování

[4] Pokud jde o pochybení spočívající v neodeslání výsledků zadávacího řízení k uveřejnění ve lhůtě do 48 dnů od uzavření smlouvy, krajský soud uzavřel, že je žalobkyně skutkově nerozporovala. Poukázala však na to, že auditní orgán Ministerstva financí vyhodnotil porušení jako drobné, a že jí proto vzniklo legitimní očekávání. Podle krajského soudu však mají výlučnou pravomoc v otázkách porušení rozpočtové kázně orgány finanční správy, a není tak podstatné, jak rozhodl jiný orgán při výkonu své pravomoci. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, podle níž žalobkyně odesílala průběžné monitorovací zprávy včas. Žalobkyně v této souvislosti tvrdila, že systém BENE-FILL, ve kterém se tyto zprávy odesílají, je nevěrohodný, neboť obsah zpráv je v něm možné zpětně změnit. Tato tvrzení však žalobkyně podle krajského soudu nijak nedoložila.

[5] Krajský soud pak nepřisvědčil ani námitce, že kontrolu plnění podmínek poskytnuté dotace nelze provádět s velkým časovým odstupem. Podle § 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), platí, že odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna následujícího roku po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Tato lhůta byla v projednávané věci zachována. Konečně pokud žalobkyně namítala, že daňová kontrola probíhala nestandardně, podle krajského soudu neuvedla, jak konkrétně byla postupem správních orgánů dotčena na svých právech. Proto ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody opřela o § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítla, že krajský soud umožnil žalovanému videokonferenční spojení ze sídla Nejvyššího správního soudu a stěžovatelce nikoliv, čímž porušil zásadu rovnosti stran. Takové porušení je přitom v rozporu s ústavním pořádkem.

[7] Pokud jde o vlastní hodnocení soudu, pokládá jej stěžovatelka za formalistické a šikanózní. Napadený rozsudek zcela popírá princip spravedlnosti a vybočuje z legitimních mezí správného a účelného správního uvážení. Stěžovatelka dále uvedla, že oba důvody pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně jsou neobhajitelné. Krajský soud věc posoudil „šablonovitě“ a nepřijal k věci vlastní názor. Argumenty stěžovatelky se nezabýval do hloubky a pouze formalisticky opsal judikaturu, kterou aplikoval nesprávně a nepřiléhavě. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou však stěžovatelka blíže neodkázala, je třeba posuzovat výši odvodu za porušení rozpočtové kázně s ohledem na konkrétní okolnosti. To však krajský soud neučinil.

[8] Dále stěžovatelka uvedla, že ani přes rozsáhlou judikaturu kasačního soudu není na všechny otázky v oblasti porušení rozpočtové kázně odpovězeno. Jednou z těchto otázek je to, zda má kontrolní orgán zvažovat, jaké následky mělo porušení rozpočtové kázně, tedy jaká je společenská nebezpečnost. Druhou otázkou je, zda stěžovatelka může svá tvrzení hodnověrně prokázat, což v daném případě nemůže.

[9] Dále stěžovatelka zopakovala námitky, které již uvedla před krajským soudem. Porušení, jež jsou ji kladena za vinu, jsou ryze formální a nemohla ovlivnit hospodárnost

využití poskytnutých prostředků, nemohla způsobit žádné faktické důsledky a ani nemohla znamenat „neoprávněné použití dotačních prostředků“. Stěžovatelka trvá na tom, že nemohla uzavřít smlouvu o dílo do 15 dnů od uplynutí lhůty pro podání námitek, neboť musela vyčkat na rozhodnutí zastupitelstva. Krajský soud sice uvedl, že mohla svolat zastupitelstvo dříve, to však nebylo možné, neboť starosta obce vyčkával na přiznání dotace. Obec tak jednala odpovědně a zpoždění o několik dnů nemůže mít na uložení sankce podstatný vliv.

[10] Stěžovatelka si je vědoma pochybení spočívajícího v neodeslání oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění ve lhůtě do 48 dnů po uzavření smlouvy. Toto pochybení již zjistil auditní orgán Ministerstva financí a hodnotil je jako drobné. Tím však založil stěžovatelčino legitimní očekávání. Konečně pokud jde o pozdní zasílání monitorovacích zpráv, trvá stěžovatelka na tom, že byly zasílány do systému BENE-FILL včas. Státní fond životního prostředí však požadoval opravy zpráv, a to i opakovaně. Konečné datum doručení tak určil právě Státní fond životního prostředí svou vlastní praxí. Systém BENE-FILL je navíc podle stěžovatelky nevěrohodný, neboť není zřejmé, kdo do něj může vstupovat a zpětně měnit data v něm uvedená. Tato tvrzení stěžovatelka podložila v řízení před krajským soudem důkazy, k nimž však soud nepřihlédl.

[11] Taktéž stěžovatelka trvá na tom, že časový odstup kontroly a realizace kontrolované akce výrazně oslabuje její procesní postavení. Současně byla kontrola ze strany finančního úřadu opakovaná, neboť tutéž dotační akci kontroloval již Státní fond životního prostředí a Ministerstvo financí. Tyto orgány neshledaly žádná porušení podmínek dotace. Konečně stěžovatelka, obdobně jako v žalobě, poukázala na nestandardní průběh kontroly.

[12] Stěžovatelka s ohledem na vše uvedené navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu změnil tak, že žalobě vyhově v celém rozsahu. Návrh později v replice k vyjádření žalovaného upravila tak, že navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

[13] K výzvě soudu se ke kasační stížnosti vyjádřil žalovaný. Poukázal na to, že stěžovatelka neuvedla, jak se jeho osobní nepřítomnost při jednání před krajským soudem negativně promítla do jejích práv. Pokud jde o namítaný formalismus, žalovaný uvedl, že konkrétní okolnosti lze zhodnotit ve fázi výměru odvodu za porušení rozpočtové kázně. Ve fázi zjišťování, zda byla rozpočtová kázeň skutečně porušena, je rozhodující toliko to, zda bylo porušení poskytovatelem označeno jako závažné, či nikoliv. Při vyhodnocování samotného porušení tak není možné zhodnotit, zda se jedná toliko o formální porušení dotačních podmínek, jak se dovolává stěžovatelka.

[14] Pokud jde o tvrzené „neoprávněné použití dotačních prostředků“, žalovaný upozornil, že jde o legislativní zkratku definovanou v § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Tato definice zahrnuje i porušení podmínek poskytnuté dotace. V otázce svolání zastupitelstva se žalovaný ztotožnil s názorem krajského soudu, totiž že stěžovatelka měla možnost jej svolat dříve. Tvrzení stěžovatelky, že k pozdnímu zasílání monitorovacích zpráv došlo v důsledku jejich vracení Státním fondem životního prostředí, není pravdivé. Z odpovědi tohoto orgánu ze dne 12. 6. 2018, č. j. 1340139/18, vyplývá, že monitorovací zprávy stěžovatelce k opravě vráceny nebyly. Žalovaný si také vyžádal stanovisko Státního fondu životního prostředí k doručení monitorovacích zpráv a ze

pokračování

sdělení jednoznačně vyplynulo, že monitorovací zprávy č. 10 až 16 nebyly do systému BENE-FILL vloženy včas.

[15] Podle žalovaného je zcela běžné, že postup příjemce dotace může být předmětem kontroly ze strany jiných orgánů. S ohledem na to, že stěžovatelka si byla svých povinností vědoma, nelze shledat odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 0,1 %, resp. 1 % z částky financované veřejné zakázky za nepřiměřený. Ze spisového materiálu totiž neplyne, že by se porušení dotačních podmínek stěžovatelka dopouštěla nevědomě či nahodile. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[16] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že pozdní uzavření smlouvy o dílo v řádu několika dnů je nemístné sankcionovat odvodem části dotace a penálem ve výši 100 %. Stěžovatelka totiž před rychlostí dala přednost schválení nejvyšším orgánem obce a toto „pochybení“ je tak pouhou záminkou k postihu. Taktéž předložení monitorovacích zpráv opožděně nemá velkého významu. Podstatná totiž byla osobní přítomnost poskytovatele dotace u každého důležitého kroku obce a monitorovací zprávy pak jen zachytily to, co poskytovatel již věděl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z dosavadní judikatury plyne, že nepřezkoumatelná jsou taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003–52), nebo v nichž soud opřel své závěry o skutečnosti v řízení nezjišťované či zjištěné v rozporu se zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75). Nepřezkoumatelný je i takový rozsudek, jehož odůvodnění si vnitřně odporuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008–76). A konečně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je též rozsudek, ve kterém krajský soud opomene vypořádat část žalobního návrhu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2013, č. j. 8 As 27/2013–93).

[19] Sama stěžovatelka nekonkretizovala, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje. Námitka stěžovatelky, že „soud k jí navrženým důkazům nepřihlédl“, je velmi obecná a navíc je v rozporu s obsahem napadeného rozsudku. Krajský soud uvedl, že ze dvou monitorovacích zpráv, které stěžovatelka vytiskla s šestiměsíčním odstupem a ve kterých jsou obsahové změny, nelze dovozovat, že by předložila všechny monitorovací zprávy včas. Stěžovatelka také předložila výtisk průběžné provozní monitorovací zprávy, která měla být zpracována dne 10. 7. 2018, a dále doručenkou potvrzující zaslání zprávy dne 6. 6. 2018. Tyto listiny se však nevztahovaly k sedmi průběžným monitorovacím zprávám, jejichž pozdní předložení bylo stěžovatelce vytýkáno. Krajský soud tak k důkazům navrženým stěžovatelkou přihlédl a vysvětlil, z jakých důvodů na nyní projednávanou věc nedopadaly. Taktéž ve zbytku svého hodnocení krajský soud nenaplnil výše uvedená

kritéria nepřezkoumatelnosti. Zejména uvedl, proč nebylo možné přitakat námitce stěžovatelky o tom, že musela s podpisem smlouvy o dílo vyčkat na jednání zastupitelstva. Pokud jde o pozdní odeslání výsledku zadávacího řízení k uveřejnění, krajský soud přihlédl k tomu, že toto pochybení stěžovatelka nerozporovala. Krajský soud také uvedl, že pravomoc ke kontrole porušení rozpočtové kázně mají orgány finanční správy, a proto nebylo rozhodující, jak dotační akci vyhodnotily jiné orgány. Rozsudek krajského soudu je tak srozumitelný, založený na seznatelných důvodech, a proto přezkoumatelný.

[20] Před vlastním posouzením věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o kasační stížnosti přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu. Stěžovatelka je proto v kasační stížnosti povinna uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené krajským soudem (srov. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 140). Kasační stížnost je však téměř výhradně kopií žaloby a dalších podání stěžovatelky v řízení před krajským soudem. S těmito námitkami se však již velice pečlivě vypořádal krajský soud a stěžovatelka pouze konstatuje (pokud vůbec), že s těmito závěry nesouhlasí a považuje je za nepřijatelné. K závěrům krajského soudu však stěžovatelka nenabídla alternativní argumentaci. Jelikož se odpovědi na její námitky stěžovatelce dostalo již v odůvodnění rozsudku krajského soudu, považuje kasační soud rozsáhlé opakování již jednou řečeného za nadbytečné.

[21] Stěžovatelka tak vůči napadenému rozsudku namítla především to, že k němu krajský soud dospěl postupem porušujícím rovnost účastníků řízení. Toho se měl soud dopustit tak, že jí nebyla dána možnost účastnit se jednání prostřednictvím videokonferenčního zařízení umístěného v sídle jiného soudu. Žalovaný dostal příležitost účastnit se jednání u krajského soudu z jednací síně Nejvyššího správního soudu, což stěžovatelka považuje za nepřipustné a vyjadřuje pochybnost o tom, že tuto příležitost by dostal jiný subjekt než orgán veřejné moci. Kasační soud předně konstatuje, že stěžovatelka nijak nekonkretizovala, jakým způsobem se nepřítomnost žalovaného v jednací síni krajského soudu projevila negativně na jejich veřejných subjektivních právech.

[22] Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se přiměřeně ustanovení části první a třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Podle § 102a o. s. ř. (který se nachází v části třetí, hlavě první tohoto zákona) může soud „[n]a návrh účastníka nebo je-li to účelné, [...] provést úkon s využitím videokonferenčního zařízení, zejména zprostředkovat přítomnost účastníka nebo tlumočníka na jednání nebo provést výslech svědka, znalce nebo účastníka.“ Využití videokonferenčního zařízení je tak zcela v rukou účastníka, který o něj může požádat, neboť osobní přítomnost při jednání před soudem je právo účastníka, nikoliv povinnost (srov. čl. 38 odst. 2 Listiny). Sídlo stěžovatelky se nachází 70 km od sídla krajského soudu a bylo pouze rozhodnutím stěžovatelky, že si zvolila zástupkyni se sídlem v místě vzdáleném 300 km od sídla soudu. Stěžovatelka tedy nebyla zkrácena na svých právech, neboť krajský soud není povinen ověřovat vzdálenost sídla zástupce účastníka řízení od sídla soudu a posuzovat, který způsob jednání by byl pro toho kterého účastníka řízení výhodnější. Ostatně ze spisu krajského soudu vyplývá, že žalovaný o jednání prostřednictvím videokonferenčního zařízení požádal. Nejednalo se tak o „úlevu“, kterou krajský soud nabídl jednostranně žalovanému coby orgánu veřejné moci. Naopak jednal na základě návrhu žalovaného a stejnou příležitost měla též stěžovatelka, avšak ji nevyužila. Krajský soud tak svým postupem nezaložil nerovnost v řízení. Účast na jednání prostřednictvím

pokračování

videokonferenčního zařízení se sice na první pohled, zejména z hlediska úspory času a hospodárnosti řízení, může zdát pro účastníka výhodnou, avšak současně představuje pro účastníka naopak i jistá omezení, pokud jde o bezprostřední kontakt se soudem a ostatními účastníky řízení. Samotné jednání účastníka prostřednictvím videokonferenčního zařízení na základě jeho návrhu tak nepředstavuje porušení principu rovnosti účastníků řízení či rovnosti zbraní. Tato stěžovatelčina námitka tedy není důvodná.

[23] Další námitka stěžovatelky se týká posouzení věci krajským soudem „mechanicky a šablonovitě bez přijetí vlastního stanoviska“. Kasační soud předně uvádí, že stěžovatelka opět neuvedla, v jakých konkrétních částech je hodnocení krajského soudu „mechanicky“ převzato z judikatury Nejvyššího správního soudu. Jelikož kvalita kasační stížnosti předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem, který nemůže za stěžovatelku domýšlet další argumenty (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS), vypořádal tuto námitku kasační soud stručně. Podle kasačního soudu stěžovatelka nerozlišuje mezi posouzením porušení rozpočtové kázně a následným vyměření odvodu za toto porušení. Pro samotné vyhodnocení, zda příjemce dotace porušil rozpočtovou kázeň, je podstatné podřazení takového jednání pod zákonné ustanovení či pod ustanovení podmínek o poskytnutí dotace. V této fázi přitom nelze přihlížet ke konkrétním okolnostem. V druhé fázi lze tyto okolnosti zhodnotit s ohledem na výši sankce. Krajský soud však uvedl, že správní orgány stanovily odvod za porušení rozpočtové kázně v nejnižší možné míře. Z tohoto důvodu také žalovaný částku určenou prvostupňovým rozhodnutím A snížil. V případě prvostupňového rozhodnutí B pak krajský soud uzavřel, že obecně bylo možno uvažovat o snížení s ohledem na zásadu přiměřenosti, avšak stěžovatelka by musela svá tvrzení konkrétně formulovat a nikoliv předesílat jen obecné úvahy. Současně krajský soud uvedl, že stěžovatelce bylo vytýkáno nepředložení sedmi průběžných monitorovacích zpráv a nejednalo se tak o ojedinělé porušení jejich povinností. Krajskému soudu tak nelze v jeho hodnocení ničeho vytknout. Pokud jde o existenci otázek, které zatím nebyly Nejvyšším správním soudem řešeny, nesdělila stěžovatelka, proč je jejich vyřešení rozhodné pro nyní projednávanou věc. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[24] V otázce včasného uzavření smlouvy o dílo taktéž kasační soud neshledal pochybení krajského soudu. Podle § 92 odst. 1 zákona o obcích se zastupitelstvo schází dle potřeby. Stěžovatelka namítla, že starosta vyčkával se svoláním zastupitelstva do chvíle, kdy bude dotace přiznána. Tato námitka však není důvodná, neboť část dotace a půjčka ze Státního fondu životního prostředí byla stěžovatelce přiznána dne 28. 1. 2009. Další části dotace a půjčky poté dne 20. 9. 2011 a 14. 10. 2011. Smlouvu o dílo stěžovatelka uzavřela dne 18. 6. 2010, ačkoliv tak měla učinit do 11. 6. 2010. Není tak zřejmé, jak prodlení v uzavření smlouvy souviselo s jistotou ohledně přiznání dotace, neboť ta byla v podstatné výši stěžovatelce přiznána až následující rok.

[25] Pokud jde o pozdní předložení oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění, krajský soud správně uzavřel, že tato zjištění stěžovatelka nerozporovala. Nejvyšší správní soud také souhlasí s tím, že posouzení jinými orgány v této věci nemohlo založit legitimní očekávání. Legitimní očekávání může založit pouze sdělení o správnosti postupu stěžovatelky, a to orgánem příslušným k takovému hodnocení. Krajský soud správně uzavřel, že pravomoc k posouzení otázek týkajících se porušení rozpočtové kázně mají toliko orgány finanční správy. Posouzení jiných orgánů v rámci výkonu jejich

pravomoci tak nemohla stěžovatelce založit legitimní očekávání o správnosti jejího postupu. Krajský soud ani v tomto ohledu nepochybil a ani tato námitka není důvodná.

[26] Konečně pokud jde o pozdní zasílání monitorovacích zpráv, ani zde nemůže kasační soud stěžovatelce přitakat. Stěžovatelka nepředložila důkazy, které by potvrzovaly její tvrzení ve vztahu k průběžným monitorovacím zprávám č. 10 až 16. Stejně tak není zřejmé, z čeho stěžovatelka dovozuje vady v systému BENE-FILL. Marginální změny v ji přeložených listinách nemohou založit důvodnou pochybnost o věrohodnosti tohoto systému. Krajský soud tak postupoval správně, jestliže tuto námitku nepovažoval za důvodnou.

[27] Nejvyšší správní soud také souhlasí s žalovaným, že neoprávněné použití peněžních prostředků je pojem definovaný v § 3 odst. 1 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech jako mimo jiné porušení podmínek poskytnuté dotace. Námitka stěžovatelky, že jí vytýkaná porušení nemohla představovat neoprávněné použití peněžních prostředků, tak není důvodná. Taktéž pokud jde o časový odstup mezi kontrolou a dokončením kontrolované akce, i zde lze souhlasit s posouzením krajského soudu. Jestliže podle § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech platí, že odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně, pak se správní orgány pohybovaly v těchto zákonem stanovených časových mantinelech a stěžovatelka musela počítat s tím, že může být s takovým časovým odstupem kontrole podrobena.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, a proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu